

Naročnina za celo leto K 2.— — Posamezna številka velja 3 krajcarje. — Naročnina se tudi na pol leta plačuje in se mora poslati v naprej. Cena oznanil je za 1 stran K 32.—, 1/2 strani K 16.—, 1/4 strani K 8.—, 1/8 strani K 4.—, 1/16 strani K 2.—, 1/32 strani K 1.—. — Pri večkratnem oznanilu je cena posebno znižana. — Za oznanila (inserate) uredništvo in upravnništvo ni odgovorno. — Uredništvo in upravnništvo je v Ptuj v gledališkem poslopu. — Štajerc izhaja vsaki drugi petek, datiran z dnevom naslednje nedelje. — Dopisi dobrodošli in se sprejemajo zastoj. — Rokopisi se ne vračajo in se morajo najdalje do ponedeljka pred izdajo dotične številke vposlati.

Štev. 11.

V Ptuj v nedeljo dne 31. maja 1903.

IV. letnik.

Idite, učite vse narode . . .

Kakor čitamo v dejanju apostolov, so bili, kadar je bilo po Veliki noči preteklo petdeset dni, zbrani vsi apostoli skupaj na istem mestu. Pripoveduje se nam tam, kako je na nagloma nastal šum, „kakor prihajajočega silnega piša“ in je napolnil vso hišo, kjer so sedeli.

„In prikazali so se jim razdeljeni jeziki, kakor ognji, in je sedel na njih slehernega!

In bili so napolnjeni vsi s svetim Duhom in so jeli govoriti v mnogoterih jezikih, kakor jim je sveti Duh dal izgovorjati. Prebivali pa so v Jeruzalemu Judje, bogaboječi možje, iz vsacega naroda, kateri je pod nebom!“

Pripoveduje se tam nadalje, da so začeli apostoli govoriti različne jezike, tako, da jih je slišal govoriti „vsak po svojem jeziku“.

Velikanski čudež vsegamogočnega Boga, čudež velezanimivega splošnega pomena!

Ljubezen tistega, ki je stvaril ta, sedaj najlepše cvetoči svet, ljubezen tistega, ki je stvaril nebo in zemljo, njegova ljubezen je bila vesoljna, ona je objemala in objema še sedaj celo naravo, ona je plamtela in plamti za vse narode celega sveta!

„Idite in učite vse narode . . .“ tako je govoril Kristus in bivstveno njemu enak sveti Duh je napolnil apostole s svojo milostjo, dal jim je moč in znanje jezikov, da bi stopili oni ali pa njih namestniki, njihovi nasledniki tje pred vsakega človeka, tje pred vsaki narod, kolikor jih živi na tem svetu!

Njemu so bili vsi narodi, vsa ljudstva jednaka, za vse je enako toplo in visoko plamtelo neskončno

blago in ljubeznjivo srce največjega učitelja celega sveta, največjega ljubitelja človeštva, našega Odrešenika.

Toraj vse narode, vsa ljudstva je hotel zjediniti sveti Duh, hotel jih je zjediniti pod zmagonosnim praporjem iste svete, večne — vere.

In kaj zahteva to zjedinenje od vseh ljudi?

Zopet pravi veliki učenik na drugem mestu: „Ljubite se med seboj, kakor sem vas jaz ljubil.“

To zjedinenje toraj ni ničesar družega hotelo, kakor medsebojno ljubezen vseh ljudi, medsebojno ljubezen vseh narodov!

Toraj medsebojno ljubezen vseh narodov je zahteval Kristus in sv. Duh od celega človeštva, ljubezen pod ščitom ene in iste vere, in sicer zopet vere ljubezni. Razširjevanje te vere je naročil svojim apostolom, v ta smoter jim je poslal v pomoč svetega Duha, in sicer naj bi bilo to razširjanje za vse narode brez izjeme jednako, naj bi se toraj širila ljubezen med vse narode, naj bi se toraj ljubili vsi narodi med seboj, kakor jih je ljubil večni Odrešenik!

A kako se je izpolnila presveta želja največjega učenika sveta?

Svojim domačinom, Judom, je hotel Kristus najprvič prižgati luč svoje svete vere, med njimi je hotel prvič razširiti ogenj svoje ljubezni in glej, zato so kričali: „Proč ž njim, križaj ga!“ Njegovo neskončno dobrosrčnost so mu povrnili z najbitkejšimi mukami, njegovo blaženo ljubezen so teptali z nogami, a provzročitelja te ljubezni kaznovali so s smrtjo, in sicer s tako smrtjo, s katero so se kaznovali v tedajnem času najhujši razbojniki!

In dalje!

Njegovi apostoli in učenci so razširjevali po ukazu svojega mojstra to vero ljubezni po vesoljnem svetu, a tudi ta nebeška dobrot, to razširjevanje vesoljne ljubezni povrnilo se je čisto drugače, kakor bi se to bilo moralo zgoditi, tekli so celi potoki nedolžne krvi, a vendar se je razširila ta ljubezen po celem svetu.

Viharji človeške strasti, burje človeške nestrpnosti so konečno vendar podlegli in dandanes je razširjena ta nebeška ljubezen svete Kristusove vere malone po naši celi zemlji, med vsemi narodi.

Razširjena je, toda nikakor še ni napolnila src vseh ljudi teh narodov, nikakor še ni povzročila iste prave ljubezni, katero je Kristus želel.

Kristjanski se zove dandanes ta ali drugi narod, a vendar preganja svoj soseski rod do skrajnosti, sovraži ga, namesto da bi ga ljubil, in kar je največ, nasledniki apostolov in učencev Kristusovih, kateri bi morali biti zgolj ljubezen, kateri bi morali delovati proti temu sovraštvu, ti so žalibog dandanes večinoma povzročitelji, pospeševalci tega nemira, tega medsebojnega preganjanja, ti so toraj ravno nasprotno od tega, kar je Kristus od njih zahteval!

Dokazov zato imamo dovolj!

Ostanimo na primer na Spodnjem Štajerskem.

„Jaz sem Nемеc — ti si Slovenec!“ Te besede že dandanes zadostujejo, da povzročijo strastno sovraštvo, da nakopičijo nezasluženo preganjanje posameznika, preganjanje, povzročeno samo iz različnosti jezika, kateri loči soseda od soseda.

„Idite in učite vse narode“ — a vendar izvira ravno pri nas, večinoma na slovenskem Spodnjem Štajerskem brezmiselno sovraštvo do naših sosedov do Nemcev, najbolj iz f a r o v ž e v, toraj od nasled-

Kmet, plug in oranje.

Največji pesniki in umetniki vseh narodov so peli in izkazali priprostemu orodju, katero je takorekoč spreobrnilo celi svet svojo čast. To priprosto orodje, katero je uživalo ugled pri vseh teh možih, katero se čisla pri vseh narodih je plug! Kdo ga je izmislil, kdo mu je dal današnjo postavo?

Najmogočnejši cesar celega sveta, namreč kitajski, ima kot znamenje, kako čisla plug, napravljen dragoceni prstan, kateri ima podobo pluga.

Vse čisla to orodje, ker je takorekoč znamenje tistega stana, kateri mora skrbeti za vse druge stanove, namreč kmeta.

Žalibog se pa vendar pripeti, da se nekateri, ki so izšli iz kmetskega, toli spoštovanega stana, tega stana — posebno mladina včasih sramujejo. Ako je živel kmečki sin par let v kakem večjem mestu, ako se mu je posrečilo, da se je česar naučil, da si je kupil boljšo suknjo, potem se včasih pripeti, da pozabi na svojo rojstno vas, da pozabi na svoj stan, da se ga celo začne sramovati.

Velikokrat se pripeti, da se posreči kakemu kmečkemu fantu, da si zasluži pri vojakihi par zvezdic. Zato se čuti nekako zvišanega nad svojimi stanovskimi sobrati, nad kmeti, in zato je tudi za kmečki stan navadno izgubljen.

Razven tega še pa je mnogo takozvanihi umikanihi stanov, kateri kmečki stan morda celo zaničujejo!

nikov učencev velikega mojstra, kateri je zahteval da bi se ljubili v si narodi!

Potem takem smelo trdimo, da duhovnik, kat hujška Slovenca proti Nemcu in narobe nikakor duhovnik ljubezni, nikakor ni naslednik Kristusa, temveč on je človek, kateri vas kmete vodi očiti za nos, kateri vam pridiguje v nedeljo iz prižni presvete verske resnice, kličoč Gospodove besede „Ljubite se med seboj!“ A komaj je opravil službo božjo, komaj je odložil svoj blesteči mešni plašč, va kliče kot strasten agitator: „Svoji k svojim, druge soseskega, nemškega naroda se nam je braniti, preganjati ga moramo, ker je nam nasproten.“

Da, to ni pravi duhovnik, to ni namestnik Kristusovih učencev, na njega ni vplival nikdar prihod svetega Duha, prihod, kateri je apostolom dal svo moč in jih napolnil s čudežem, da bi širili ljubezen med vsemi narodi!

„Ako me kdo ljubi, bode moje besede spolnjene in moj Oče ga bode ljubil in k njemu bodeva prišli in pri njemu prebivala . . . Mir vam zapuščaam svoj mir vam dajem!“, tako je govoril Kristus pri svojih vnebohodom. Ni nam toraj zapuščal bogastva ne časti, sploh ne telesnega blaga, temveč priporočil nam je najblažnejši, najdragocenejši čut naše duše — mir!

Želel nam je mir med nami, ki smo ene in iste narodnosti, želel pa je tudi, kakor smo nekako hoteli s temi vrsticami dokazati, da bi v miru in slogi živeli z našimi sosedi, ki govorijo drugi jeziki.

Da bi zasvetila žarja tega, od Kristusa zahtevana tega miru v srcih vseh naših kmetov sedaj prihodu sv. Duha, to vam vsem kot binkoštno darilo rilce „Štajerc“, najiskrenejše želi!!!

A vendar se bode kmalu vsak prepričal o velikanskem pomenu kmečkega stanu, vsak se bode prepričal o tem blazenem vplivu orodja, katero si je podvrglo svet, namreč plug.

Kitajski cesar vsako leto na dan poletne veselice pravi za plug in gre za njim, da tako svojemu ljudstvu pokaže, kako čisla kmetijski stan. Veliki cesar Jožef II. se je leta 1769 v nekem polju pri Višani na Moravskem peljal. Kar naenkrat ukaže kočijažu, naj bi vstavil konje. In blagi cesar, morda največji častilec kmeta, je iz kočije izstopil in pomagal kmetu orati, ker je hotel s tem pokazati, kako spoštuje plug, to kmeta in njegovo najvažnejše delo, namreč oranje.

Sploh je bilo to delo tega velikega cesarja samo pomembnejši višjega njegovega dela, oranja v duševnem pomenu.

Pomisliti pa nam je, da je ta cesar to storil napr kmeta, ki ni bil na taki stopinji, kakor je kmet dandanes temveč cesar Jožef je hotel počastiti kmeta, kateri je bil istem času še mnogo bolj zaničevan od drugih stanov, kakor je to dandanes. Počastiti je hotel kmeta, toraj stan, kateri tedaj, kakor tudi dandanes moral skrbeti za vso človeštvo, kateri je takorekoč temelj (fundament) vsake države.

Pokazati je hotel stem, da je kmečko delo tudi najvažnejše dela, vredno in da povzdigne tiste, kateri se peča z njim. Pokazal je stem, da se prilega orožje miru, plug ravn tako cesarski roki, kakor meč vojske.

Toraj kmet, bodi ponosen na tvoj stan in vedi, da samo ta sme smatrati za človeka, kateri se je naučil častiti plug in njegova mojstra — kmeta!